

Treballant en curt **NU2**, quan realitat i ficció s'entrellacen

Àngela Coronado

El passat 16 de maig es va estrenar *NU2*, obra produïda pel tàndem Pedro Riutort i David Bonet, escrita i dirigida pel primer i fotografiada pel segon.

Amb Pedro Riutort ens trobam amb un dels directors més interessants i prolífics de la nostra illa. Bona mostra d'això són *Blinds* (1998-1999), rodada a Nova York quan estudiava en el New York Film Academy, i *Carne de Gorila*, del 2007, també fotografiada per David Bonet, juntament amb *El Hambre*, 2002.

NU2 ha superat les nostres expectatives: ja havíem tingut ocasió de veure el suggerent tràiler a Internet i el curmetratge prometia.

Narrat amb excel·lent pols narratiu, amb un tempo cinematogràfic potent, que ens passeja entre el drama i el sentit de l'humor, amb una impressionant fotografia atmosfèrica que acompanya sempre els protagonistes, assistim a la construcció-deconstrucció d'un relat: ens conta la història de tres personatges que es passegen entre la ficció i una realitat que van creant al compàs de la primera. I de fet, Pedro el defineix com una obra en construcció, ja que, fins al darrer fotograma no sabem què passa amb aquest personatges i si el que conta és real o no.

Rodat en blanc i negre amb traços de color, la història ens introdueix en el moment que Denise (en color) interroga Rubén, la seva parella, sobre la seva propera pel·lícula, i li demana quin títol li posarà.

Després dels crèdits inicials i ja en blanc i negre, ens trobam Rubén i Dalia, la seva amant, que parlen sobre l'obra del primer. La història ens submergeix en la narració de Rubén interpretada per ells ma-

teixos: es tracta d'un reflex de les seves vides, de la visió d'aquest home i, més endavant, de la seva amant, que no està convençuda del relat. Acaba una altra vegada en color amb els plans de l'inici amb la dona que insisteix a demanar el títol de la pel·lícula. La narració s'arrodoneix.

Hi ha traces que el que es conta pot ser real: les marques de les cordes en les mans de Dalia, una corda damunt d'un llit en un excel·lent pla de tipus simbolista, o bé tot es troba en el cervell d'aquest home que ha estat escrivint?

És un homenatge a les narracions, a l'art de contar històries, però sobretot al llenguatge cinematogràfic: habitacions d'hotel, carreteres —magnífic el pla d'ella conduint de nit el cotxe—, antres estranys...

Pedro comenta que el projecte prové d'una narració anterior, *El amante que te mata*, en què dos personatges asseguts en un restaurant xinès giratori i, després, en una habitació d'hotel, es plantegen com deu ser la vida dels diferents personatges que els envolten. Això és el que fan el protagonistes, però en aquest cas indagant sobre les seves pròpies vides i els nusos que poden empresonar-los. Aquí prové una de les metàfores de *NU2*: els nusos que lligaven les mans de Dalia són els mateixos que lliguen el cor de Denise i el seu propi cor.

Cal destacar el planter protagonista, que repeteix amb els autors després de *Carne de Gorila*: La Prohibida, Arturo Carrión i Paloma Navarro. A més de la magnífica tasca tècnica i artística, que configura, especialment amb la banda sonora i musical, una vertadera peça d'orfebreria visual.

Per a quan el pas al llargmetratge? ■